Есен четвърта.

Есенец.

Пламна огнъ, димъ се пуши
Надъ села нещастни,
Дъжда тачетъ стадци охкатъ —
Есенья напраснъ!

Тукъ убитъ се търкалятъ
Въ пепелта грамнатъ, полнатъ
Тамъ въ отчайние майки
Скръбятъ си кесиръ.

Плачъ и кръвь!... Видъ ~~[illegible]~~ страшенъ!
Всичко дъмъ..
О, нагрчнало ли тежко
И гръмко времe!...

* * *

Въ дъждъ, сумракъ, измъренъ и блъдно
По пътя се влече дѣтенце плѣтнъ, бѣдно
И пъшка съ кръмъ гласъ: „Бащо ли е умрѣлъ?
А майка ли умрѣла средъ пламнала кръвь?
Сестрица имамъ аз, и брашче — пеленче,
Но тяхнаго ли вси е ~~[illegible]~~ (обрамчено от дъжд и кръвта тила-пъ)
~~Да тъй Господи Боже~~ (Христе)
~~Тъй ли попадъ~~ — умрѣли ~~[illegible]~~ за насъ!
Че бѣдното дѣте попадна съ тъженъ гласъ.

2.

А що е ~~[illegible]~~ (тамъ) ~~[illegible]~~ на мраснала бъсилка?
~~То виснатъ сапъ~~, бащо, и Ивтъ ~~и кайтъ~~ (на)
Що е тамъ чернѣе? Що е тамъ кандилка?
Кой страдалецъ лежи? Чий е тозъ гласъ?...
Дъждъ и майка — виснатъ на бъсилка,
А надъ нея плаче скръбнецъ Спасъ.

Нямъ е, горкий, братецъ, ни сестрици,
Ни бащо, ни майка — самъ билъ въ тъй свѣтъ,
Ималъ е сиромашка любе — хубавица,
Но и то е грубва на тиранъ прокитъ
Гледа той и плаче, — съсъ рязка посѣгаа,
Вие се въ гръдитѣ, вика, кара луда:
„Мъртво любѣ мойто любе, мъртва мойта драга
Смъртъ и мене гама.

3.

Въ нощи дъждъ и пушькъ... самъ синдурци
Жално и печално пее та баири....
Сладко сѣнцъ бѣдецъ — мрачъ и тъмнина
И бъдурта владѣе мъртва тишина.
Но въ гъбе тамо, — пъсякъ, плачъ, рѣдинка.
Тамо, братья, има сирота ~~[illegible]~~ (удвоена) страдалка.

Бурѣ страшна, вѣтъръ плача,
И изгубитѣ ~~[illegible]~~,
Дъждъ се лѣ, като порой,
Всичко въ кълъ тъне...
Сладо мъртво средъ небето
Месца бѣдецъ,
Изгрѣвнатъ, ~~[illegible]~~, распетенъ
Свѣтатъ тамъ и тура